

Inleiding

[Johannes 12, 23-26]

“Tjongejonge, hoe lang duurt dat nog, hé!”

Je kijkt boos en tegelijk kijk je hoopvol naar de scheids.

En je tikt een paar keer duidelijk zichtbaar met je vinger op je pols.

“Affluiten, scheids, kom op!”

Je moest winnen... en de wedstrijd vloog voorbij... toen het maar 0-0 bleef.

Alsof de minuten stuk voor stuk 30 seconden duurden, zo snel ging de tijd.

Maar het gekke is, toen je teamgenoot de 1-0 maakte... in de 81ste minuut... ja, toen duurden die laatste 9 minuten een eeuwigheid.

Niet om te branden, zo lang.

En eindelijk, na ook nog eens 5 minuten blessuretijd, flook-ie af.

En je hoort het jezelf nog zeggen: “Hèhè, eindelijk, het is tijd!”

Super! De drie punten zijn weer in de pocket!

En nu is het tijd voor de derde helft... een lekker koud biertje!

De eerste slokken na een wedstrijd, heerlijk!

Of als je in de kerk zit.

En de preek is saai, en lang, en vermoeiend.

Niet om te branden, zo lang.

En dan eindelijk... dat bevrijdende woordje: ‘amen’...

“Hèhè, eindelijk, het is tijd.”

Lekker weer naar buiten, weer *leuke* dingen gaan doen.

Of wat dacht je van de zomervakantie.

Daar kun je ook zo geweldig naar verlangen.

Vooraf deze week.

Als het weer zomaar omslaat... en de lente aanvoelt als de zomer.

Maar ja, je moet nog drie maanden naar school.

Nog drie maanden aan het werk.

Maar op een dag van het jaar... loop je je school uit, je fabriek uit, je doet de deur van je kantoor achter je dicht... en je denkt of zegt blij en opgelucht:

“Hèhè, eindelijk, het is zover.

Het is tijd voor vakantie!”

1. “Hèhè, eindelijk, het is tijd voor mijn bestemming!”

Dat hoor je Jezus gewoon zeggen.

Filippus en Andreas komen naar hem toe met een vraag.

“Jezus, er zijn hier een paar buitenlanders, een paar Grieken, en die willen u graag 's ontmoeten!

Heeft u wat tijd wat voor ze?”

En wat antwoord Jezus dan?

“Filippus, Andreas, nu is de tijd aangebroken dat ik, de Mensenzoon, tot majesteit wordt verheven.”

Wat zegt Jezus hier?

Eindelijk, eindelijk is het tijd voor mijn bestemming!”

Als je het evangelie, zoals Johannes het opgeschreven heeft, leest, dan merk je dat Jezus het wel vaker over zijn tijd heeft.

Maria wil drie jaar eerder dat Jezus zijn eerste wonder op een bruiloft doet.

Als de wijn op is.

Dat staat in het tweede hoofdstuk van Johannes.

En in het zevende hoofdstuk wordt hij door zijn broers gepusht om naar Jeruzalem te gaan.

Ze zeggen tegen hem: “Jezus, je kunt geweldige wonderen doen!

Maar als je bekend wilt worden, dan moet je niet hier in het noorden blijven.

Dan moet je jezelf laten zien in het zuiden, in Judea, in de hoofdstad: Jeruzalem.”

Oftewel: “Wat heb je aan je beroemdheid in Delfzijl of Oude Pekela... Jezus, je moet naar Amsterdam.

Of naar Hilversum, want daar zijn de studio's, daar zijn de media, de camera's!”

En zowel op die bruiloft als tegen zijn broers zegt Jezus: “Mijn tijd is nog niet gekomen...”

En als je dat leest, dan begrijp je daar in eerste instantie niks van.

Wat bedoelt Jezus daarmee?

Nou, dat lezen we vanmorgen, dus we kunnen het mooi onthouden.

Het staat in Johannes 12, vers 23.

[Lezen:]

‘Nu is de tijd gekomen dat de Mensenzoon tot majesteit wordt verheven!’

Dus dáár gaat het Jezus al die keren om.

Als hij het over zijn tijd heeft, dan bedoelt hij het moment, waarop hij verheerlijkt en grootgemaakt wordt.

Dus: als Jezus zegt dat zijn tijd nog niet is gekomen, dan zegt hij steeds: “Ik moet nog niet tot majesteit verheven worden!

Daar is het nog geen tijd voor.”

Maar nu dus wel.

Jezus zegt: “Filippus, Andreas, ik ga nu verheerlijkt worden.

Daar is het nu tijd voor.

Want zowel Jood - zie intocht in Jeruzalem – als Griek – zij die Jezus willen ontmoeten – weten of willen weten wie ik ben.”

En dus kan Jezus zeggen:

“Ik ga Gods majesteit meemaken.

Ik ga eindelijk weer dicht bij God, mijn Vader, zijn!

Want die Vader leeft al eeuwig in overweldigende majesteit, in glanzende glorie en in hemelse heerlijkheid.

Alsof je Jezus hier opgelucht hoort zeggen:

Mijn doel op aarde is bereikt; nu wil ik terug naar Vader.

“Hèhè, eindelijk, na drie jaar rondpreken is het tijd voor mijn bestemming!”

2. Maar de reis ernaar toe kost hem zijn leven

En dat is schokkend.

Die overgang van vers 23 naar vers 24.

Had u dat door toen we dat zo-even lazen?

Ook daar snap je in eerste instantie helemaal niets van!

Jezus heeft het over iets schitterends.

Hij wordt verheven in Gods majesteit!

Naar dat moment kijkt hij uit.

En dan gaat-ie door, en dan, ja, dan heeft hij het ineens over... sterven!

Hoe vaak vragen wij elkaar niet of we dit jaar nog op vakantie gaan?

Wat onze bestemming is?

En dan zeggen we bijvoorbeeld: “Deze zomer gaan we naar Italië!”

En dan vraag je: “Okè, mooi man, enne... hoe gaan jullie erheen?”

“Met de auto!”

Of je krijgt te horen dat ze dit jaar een keer met het vliegtuig gaan.

En je knikt en zegt: “O mooi, leuk voor jullie!”

En nu diezelfde vraag aan Jezus.

“Jezus, wat is uw bestemming?”

En Jezus antwoordt: “Gods hemelse glorie!”

En jij reageert en zegt: “O wauw, dat klinkt goed!”

En je vraagt vervolgens: “Hoe gaat u erheen?”

En dan antwoordt Jezus: “Door te sterven...”

Hallo hè!

Dat hebben we net gelezen!

[Lezen: vers 24]

“Waarachtig, ik verzeker u: als een graankorrel niet in de aarde valt en *sterft*, blijft het één graankorrel, maar wanneer hij sterft draagt hij veel vrucht.”

Jezus' bestemming is dus prachtig.

Maar de reis ernaartoe verloopt dramatisch.

De reis kost hem zijn leven!

De vraag is dan natuurlijk: waarom moet het hem zijn leven kosten?

Waarom gaat hij niet gewoon lekker “op vakantie”, heerlijk genieten van Gods majesteit?

Nou, het antwoord geeft Jezus zelf.

Hij zegt hier: “Ik wil niet *alleen* op vakantie gaan!

Ik wil niet *alleen* van Gods glorie genieten!

Want anders ben ik net als een graankorrel die de grond niet ingaat.

Dan, ja, dan heeft mijn leven hier geen zin gehad!”

Ik wil doen wat mijn Vader wil dat ik doe: vrucht dragen.

Jezus wil niet alleen blijven, hij wil vrucht dragen.

En dat kan alleen door te sterven.

Kijk maar naar wat hij zegt in vers 32 en 33 [erbij pakken]

‘Wanneer ik van de aarde omhooggeheven word, *zal ik iedereen naar mij toehalen.*

Daarmee bedoelde Jezus de wijze waarop hij zou sterven.’

Oftewel: Jezus stierf alleen, als één graankorrel, maar op die manier droeg hij vrucht.

In eerste instantie voor de Joden, maar óók voor alle volken.

Toen het kruis op Golgota, waaraan hij vastgespijkerd was, omhooggeheven werd... toen trok hij alle volken, d.w.z.: alle mensen die zijn Vader uitgekozen had met zich mee omhoog.

Dat de wereld gered wordt, dat was de wil van zijn Vader

Jezus is naar de aarde gekomen, om zelf weer terug te keren naar God en zijn heerlijke glorie.

Maar niet alleen, hij is gekomen om ons naar zijn bestemming mee te nemen.

Daar was, vanwege onze zonden, het kruis voor nodig.

Zonder kruis geen glorie *voor ons*.

Zonder Golgota geen heerlijkheid *voor ons*.

Zonder Jezus’ sterven komen we nooit bij God.

En Jezus wist dat hij met het oog op dat doel geboren was.

Zijn tijd is aangebroken.

Tijd voor majesteit, en tegelijk de tijd om te sterven.

De reis naar Jezus’ bestemming kost hem zijn leven!

3. En de reis naar die bestemming moet ook ons pijn doen

Want het zou een halve waarheid zijn.

Als we wèl aannemen dat Jezus de weg naar God mogelijk heeft gemaakt.

Wel aannemen dat hij voor ons wilde sterven.

Om ons zonder problemen ooit aan God te kunnen voorstellen.

Want onze zonden zijn weg, vergeven, betaald, aan het kruis vastgespijkerd, of hoe je het ook maar zegt.

Het is een halve waarheid als je alleen dát aanneemt.

Want Jezus zegt meer.

Dat is het dubbele aan vers 24, over die graankorrel die moet sterven om vrucht te dragen.

Allereerst gaat dit vers natuurlijk over Jezus.

Dat hebben we gezien: *hij* sterft, *hij* draagt vrucht voor ons.

Maar je hebt ook meteen door dat het over ons gaat,

Niet alleen Jezus Christus heeft pijn op zijn reis naar zijn bestemming.

Ook Jezus-Christenen hebben pijn op hun reis naar hun bestemming.

Wie echt christen is, gaat niet comfortabel met de auto of met het vliegtuig naar zijn bestemming.

Onderweg naar God en zijn glorie ondervindt een christen pijn op zijn reis. [stilte]

Ik kan me voorstellen dat u hiervan schrikt.

Want misschien lijdt u helemaal niet onder uw christen-zijn.

Het gaat z'n gangetje.

“Hoezo pijn, hoezo sterven?”

Ik vermoed dat veel christenen, en voor de duidelijkheid: ook gereformeerd-vrijgemaakte christenen, zijlijn-christenen zijn.

Ze staan aan de kant, ze zeggen dat ze christen zijn, maar je ziet het gewoon niet aan hen terug.

Ze hebben geen band met Christus.

In hun doen niet, in hun laten niet en in hun spreken niet.

Je ziet niet dat ze pijn lijden.

Veel christenen zijn net graankorrels.
En dan bedoel ik graankorrels die de aarde niet ingaan.
Die niet sterven.
Dat zijn van die harde, starre, egoïstische christenen.

Dat zijn christenen die bijvoorbeeld zeggen: “Het gaat erom dat ikzelf geloof!
Of ik nu wel of niet meedoe in mijn wijk, of ik nu wel of niet getuig van Jezus, het gaat erom dat ikzelf geloof in God!”

Onzin, grote *onchristelijke* onzin is dat!
Een christen die dat denkt, die moet Jezus’ woorden in vers 24 eens goed tot zich door laten dringen!
Het is de bedoeling dat een christen niet *alleen* staat, maar vrucht draagt.
Het gaat er niet om of *jijzelf* een bepaalde band met God hebt!
Het gaat erom dat *anderen* profiteren van jouw band met God: dát is vruchtdragen.
Dan ben je christen. [stilte]

En daarvoor moet je door de grond van de pijn.
Of beter gezegd: daarvoor moet je de grond *in*.
Sterven, pijn lijden.
Pijn lijden aan de kerk (die vaak tegenvalt), pijn lijden aan je broers en zussen (die vaak tegenvallen), pijn lijden aan je eigen trots en je eigen zelfzuchtige verlangens.
Jezus leed ook pijn.
Aan mij, die vaak zo’n egoïstische zondaar is.
Hij ging voor mij, hij stierf voor mij.
En hij stierf voor jou en voor u, ook stuk voor stuk vaak egoïstische zondaren.

Pijn lijden op reis naar uw en mijn bestemming.
Jezus zegt het ook in vers 26.
Lees maar.
“Wie mij dient moet mij volgen.”
Oftewel: “Wie Jezus niet volgt op de weg naar Golgota, is geen christen.”
Vindt u dat geen harde uitspraak van Jezus?
Je kunt dus in Jezus geloven, maar geen christen zijn!

Wel zeggen dat hij je Heer is, maar gewoon weigeren hem te volgen.

“Waar ik ben zal ook mijn dienaar zijn”, zegt Jezus in datzelfde vers.

Waar Jezus is, daar is een christen ook.

Oftewel: Als u, jij en ik geen pijn ervaren als christen, dan zouden wij wel eens ver van Jezus Christus af kunnen staan!

Aan de zijlijn, een beetje kijken, zo nu en dan kritiek geven, dat doet een christen niet.

Jezus zegt: “Wil je naar mijn heerlijke bestemming?

Wil je mijn dienaar zijn?

Dan moet je me volgen!”

Naar Golgota, naar die executieplaats – je moet met mij meelijden, en meesterven.

Jezus’ reis naar zijn bestemming verliep uitermate pijnlijk.

En de reis naar diezelfde bestemming moet ook ons pijn doen.

4. We moeten zelfs ons leven haten, in deze wereld.

Sterven om vrucht te dragen, Jezus dienen door hem te volgen, dat is al heftig.

Jezus zegt het in vers 24 en 26.

Maar dan dat vers ertussenin!

Als je dat hoort en dat ook nog eens tot je laat doordringen...

‘Wie zijn leven liefheeft verliest het, maar wie in deze wereld zijn leven haat, behoudt het voor het eeuwige leven.’

Ik kan me voorstellen dat u, christen of niet, nu denkt:

“Jezus, nu moet u ophouden!

Moet ik mijn leven haten?

Moet ik mijn leven helemaal niks vinden?

Er een hekel aan hebben?”

Ja, dat bedoelt Jezus.

En probeer te begrijpen wat hij *precies* bedoelt.

Want moeilijk te begrijpen is het niet.

Het daadwerkelijk *doen*, dat is moeilijk,

Wat bedoelt Jezus met deze forse uitspraak.

Weet je wat Jezus verstaat onder het liefhebben van je leven?

Dit:

“Meer, meer, meer, meer!!!”

Meer carrière, meer geld, meer seks, meer kleren, meer kinderen, meer auto's, meer voetbal, meer amusement, meer vrienden, meer waardering van anderen, meer bekendheid, meer vakantie, meer zon, meer zee, meer strand, meer...

Dat is je leven liefhebben.

Je vraagt aan de wereld om je geluk en genot te geven.

“Wie dat doet”, zegt Jezus, “verliest zijn leven.”

Oftewel: doe dat nou niet, het is verspilde moeite.

Wie zijn geluk zoekt in wat de wereld je kan geven, neemt genoeg met veel te weinig!

Die krijgt nooit genoeg!

“Haat je leven, dan behoud je het eeuwige leven”, belooft Jezus.

En nu goed lezen!

Want het evangelie zit in dit vers verborgen in drie woorden.

‘In deze wereld.’

Haat je leven, *in deze wereld*.

Deze drie woorden geven je lucht, en vrijheid.

Want stel je voor dat ze er niet stonden!

Dat Jezus zei dat je *voor altijd* je leven moet haten!

Dat is de grootste ellende, dat maakt je verschrikkelijk depressief, *dat is de hel!*

Maar Jezus zegt niet dat je voor altijd je leven moet haten.

Hij zegt: “Haat je leven, *in deze wereld*.”

Jezus drukt ons vanmorgen stevig op het hart dat deze wereld geen leven geeft.

Onze God ziet leven heel anders.

Eeuwig leven, dat wil God.

En wat dat inhoudt, vertel ik zometeen.

Meer eerst moet u het horen en het in uw hart laten landen.

Als wij, christen of niet-christen, ons leven in deze wereld niet haten, gaat ons leven verloren.

[stilte]

We moeten ons leven haten, in deze wereld.

5. En we gaan verlangen naar God en onze bestemmingen

We hebben een alternatief!

In plaats van naar wat de wereld ons geeft, verlangen we naar God!

En dat is veel beter!

Want alleen God zelf geeft je volmaakt geluk!

Ontdek het geheim van Jezus' radicale uitspraken.

Want zijn woorden dient een glorieuze bestemming!

Of beter gezegd: zijn woorden dienen glorieuze bestemmingen!

Christenen verlangen niet naar wat deze wereld allemaal te geven heeft.

Christenen verlangen naar maar liefst vier geweldige bestemmingen.

En in elk vers dat we gelezen hebben staat er één!

Dus we staan er eens heerlijk bij stil, al is het kort.

Vers 23: we worden tot Gods majesteit en glorie verheven!

Net als Jezus dus.

Want we hebben gezien dat Jezus' tijd gekomen is.

En zijn tijd betekende twee dingen: majesteit voor zichzelf, en zijn kruisdood voor ons!

En waarom stierf hij voor ons?

Omdat hij wil dat ook wij van zijn glorie en van de glorie van God gaan genieten!

Dat wij dicht bij God zelf zijn.

Van dat verlangen, van die heerlijkheid van God staat de Bijbel vol!

Bijvoorbeeld in Openbaringen 21, 23-24.

Daar gaat het over een nieuwe stad die onze God uit de hemel laat neerdalen.

'De stad heeft het licht van de zon niet nodig: over haar schijnt Gods luister (of majesteit, of glorie, of heerlijkheid), en het lam (dat is Jezus) is haar licht.

Christenen willen niet meer zon, meer zee en meer strand.

Ze willen meer God.

Christenen zijn geen zoonanbidders, maar Godaanbidders. [stilte]

Onze tweede bestemming staat in vers 24.

Vrucht dragen.

Ook dat is heerlijk.

Niets is heerlijker dan met elkaar te genieten.

Alleen naar voetbal kijken, kun je doen.

Maar met elkaar kijken, is veel leuker.

Christen-zijn in je uppie, kun je doen.

Maar je begrijpt er dan helemaal niets van, en het is niet leuk.

Je moet het met elkaar doen.

Van elkaar leren, naar elkaar luisteren, met elkaar zien, en met elkaar geloven.

Oké, zeker, dat kost pijn, daarvoor moet je sterven als een graankorrel.

Maar let op: de reis naar deze bestemming is pijnlijk, maar nooit, *never nooit*, vreugdeloos!

Jezus ging door de grond van de pijn, maar hij deed het om de vreugde die voor hem lag!

Je zult ondanks de opofferende pijn, vreugde beleven.

En dan heb ik het nog niet eens over andere mensen bij Christus brengen.

Ook dat geeft een gemeente geweldige vreugde.

Ik weet het: veel vrijgemaakte gemeentes kennen dat niet.

Veel verder dan om de zoveel tijd koffiedrinken na de kerkdienst komt het vaak niet.

Alstublieft, wees met elkaar geen eenzame, harde graankorrels.

Want dan mist u de heerlijke vreugde van het vrucht dragen. [stilte]

Het derde doel is ook heerlijk: vers 25.

Eeuwig leven!

‘Wie zijn leven in deze wereld haat, behoudt het voor het eeuwige leven!’

En ik zou nog uitleggen wat met ‘eeuwig leven’ wordt bedoeld.

Eeuwig leven betekent niet in eerste instantie dat je in de hemel komt.

Ook niet in eerste instantie dat er nooit meer honger, verdriet, oorlog en pijn zal zijn.

Eeuwig leven betekent zelfs niet dat je voor altijd zult leven.

Jezus verwoordt in een gebed wat eeuwig leven is (Johannes 17).

‘Eeuwig leven, dat is dat zij u kennen, de enige, ware God!’

Wij gaan dus God leren kennen.

En die God is zo boeiend, zo glorieus, zo interessant, zo veelzijdig, dat we er een eeuwigheid voor nodig hebben om hem te leren kennen.

En dan moet je je voorstellen dat hij nooit saai wordt!
God leeft al eeuwig – en hij is zichzelf echt nog niet zat!
Eeuwig leven, dat is: je eeuwig verbazen om wie God is.
En dan krijg je de rest er gratis bij, maar je daar maar niet druk om.

En dan tenslotte: het vierde doel.
Dat vind ik persoonlijk de mooiste.
Jezus zegt: wie mij dient , door mij te volgen *zal door de Vader geëerd worden*.

Kijk, ik vind het mooi als mensen mij eren.
Als ze zeggen dat ik vriendelijk ben.
Of dat ik goed kan voetballen.
Of dat ik boeiend kan preken.
Maar ja, het blijven *mensen* die dat tegen me zeggen.

Maar als de eeuwige, onvergelykbare, heilige God tegen mij zegt: “David, ik vind jou helemaal geweldig’ ... ja, dan krijg ik daar kippenvel van.
Dat lijkt me het mooiste wat me kan overkomen!
U, jou niet?
Dat je door God de Vader geëerd, geprezen wordt!
Jezus belooft het, als je hem met pijn en vreugde dient.
Als hij alles voor je is!

Op dit moment is deze Jezus bij zijn bestemming, bij zijn Vader.
En hij wacht op je.
Laten wij daarom verlangen naar die tijd dat we bij hem zijn, want dat is onze hoop.
Laten we verlangen naar de tijd dat we God ongestoord kunnen zien en grootmaken.
Ik hoor het ons al tegen elkaar zeggen:
“Hèhè, eindelijk, het is tijd!”
Amen.

[Laten we bidden.]